

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., v právní věci žalobce **BRU-SPORT, spol. s r.o.** se sídlem v Olomouci, Libušina 101, zastoupeného Mgr. Michalem Zbožínkem, advokátem se sídlem v Olomouci, Sokolská 7, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel** se sídlem v Praze 4, Budějovická 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2013, č. j. 10630-8/2013-900000-304.1, 10609-10/2013-900000-304.1, 10636-7/2013-900000-304.1, 10813-8/2013-900000-304.1, 10633-7/2013-900000-304.1, 10637-7/2013-900000-304.1, 10635-7/2013-900000-304.1, 10814-8/2013-900000-304.1, 10632-8/2013-900000-304.1, 10809-8/2013-900000-304.1, 10631-8/2013-900000-304.1, 10815-8/2013-900000-304.1, 10634-8/2013-900000-304.1 ve věci antidumpingového cla,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora označených rozhodnutí žalovaného, kterými byla zamítnuta žalobcová odvolání a částečně změněna rozhodnutí (dodatečné platební výměry) Celního úřadu Olomouc (dále jen „celní úřad“) ze dne 20. 12. 2012, jimiž bylo žalobci doměřeno antidumpingové clo ze zboží propuštěného do režimu volného oběhu, a to č. j. 16378-24/2012-136100-031, kterým bylo doměřeno clo ve výši 139.906 Kč, č. j. 16378-25/2012-136100-031, kterým bylo doměřeno clo ve výši 141.505 Kč, č. j. 16378-17/2012-136100-031, kterým bylo doměřeno clo ve výši 115.784 Kč, č. j. 16378-27/2012-136100-031, kterým bylo doměřeno clo ve výši 170.757 Kč, č. j. 16378-20/2012-136100-031, kterým bylo doměřeno clo ve výši 195.715 Kč, č. j. 16378-19/2012-136100-031, kterým bylo doměřeno clo ve výši 217.978 Kč, č. j. 16378-18/2012-136100-031, kterým bylo doměřeno clo ve výši 13.636 Kč, č. j. 16378-29/2012-136100-031, kterým bylo doměřeno clo ve výši 2.448 Kč a penále 490 Kč, č. j. 16378-22/2012-136100-031, kterým bylo doměřeno clo ve výši 237.428 Kč, č. j. 16378-26/2012-136100-031, kterým bylo doměřeno clo ve výši 58.712 Kč, č. j. 16378-21/2012-136100-031, kterým bylo doměřeno clo ve výši 7.508 Kč, č. j. 16378-28/2012-136100-031, kterým bylo doměřeno clo ve výši 179.017 Kč, č. j. 16378-23/2012-136100-031, kterým bylo doměřeno clo ve výši 8.962 Kč. Žalovaný změnil výroky rozhodnutí celního úřadu tak, že zpřesnil znění výroků; doměřené antidumpingové clo zůstalo v totožné výši.

Žalobce namítá, že mu antidumpingové clo s ohledem na ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu nemělo být vůbec doměřeno. Mezi žalobcem a žalovaným je nesporné, že došlo k nesprávnému postupu vinou chyby celních orgánů, avšak žalobce se již neztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobce nesplnil druhou a třetí z podmínek ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu.

Žalobce nesouhlasí s tím, že existence chyby mohla být žalobcem zjištěna (viz podmínka č. 2), nesouhlasí s tím, že právní úprava je v tomto směru jasná a srozumitelná, kdy ke zjištění případné chyby stačí pouhé přečtení příslušné právní úpravy. Dle jeho názoru je složitost problematiky zřejmá již z toho, že chyba nebyla odhalena ani celními orgány po značně dlouhou dobu a nebyla odhalena ani přímým zástupcem žalobce společností G.C.A. spol. s r. o. jako profesionálním celním zástupcem, na jehož údajnou profesionalitu žalovaný poukazuje. Žalobce poukazuje na legitimní očekávání správnosti aktů celních orgánů. Pokud by měl žalobce o správnosti svého postupu jakékoliv pochybnosti, je zcela nelogické, aby vědomě postupoval v rozporu s právními předpisy, neboť by si musel být vědomého, že takový postup jej může dostat do značných ekonomických potíží, neboť v důsledku dobré víry do cen zboží zahrnul clo bez antidumpingového cla.

Rovněž se žalobce domnívá, že splnil i třetí podmínku čl. 220 celního kodexu, neboť je nepochybné že žalobce musel v dobré víře dodržet všechna ustanovení platných právních předpisů týkajících se celního prohlášení. Pokud by tomu tak nebylo, jen těžko by mohlo být předmětné zboží tak dlouho a v takovém rozsahu propouštěno do příslušného režimu. Žalobce s ohledem na předchozí jednání celních orgánů nemohl vědět, že postup je nesprávný.

Za nesprávný považuje žalobce i názor žalovaného, podle kterého není možné v daném případě považovat JSD za povolení zvláštního použití.

Z jednotlivých JSD dle žalobce jasně plyne, že žalobce žádal o povolení zvláštního použití, když tato okolnost je zřejmá minimálně z odkazu na příslušnou výjimku udělenou společnosti OLPRAN, spol. s r.o., resp. z použitého kódu Taric A546. Tato výjimka byla opakovaně celními orgány akceptována, ačkoli muselo být celním orgánům zřejmé, že se jedná o výjimku vystavenou pro třetí subjekt a nikoli pro žalobce. Proto je zřejmé, že projednáním JSD bylo žalobci k jeho žádosti ve smyslu čl. 292 odst. 3 prováděcího nařízení uděleno povolení ke zvláštnímu zacházení s předmětným zbožím vyňatým z antidumpingového cla.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné a trvá na všech svých argumentech uvedených v napadených rozhodnutích. I přesto, že nečinnost celních orgánů byla chybou ve smyslu ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, trvá žalovaný na tom, že nemohla být naplněna podmínka, že chybou celních orgánů při ověřování, resp. neověření podaných celních prohlášení, nemohl žalobce jednat v dobré víře rozumným způsobem zjistit. Žalovaný trvá na tom, že žalobce vystupoval v projednávaných případech jako zkušený subjekt, profesionální obchodník, který ve velkém množství dovážel součásti jízdních kol z Čínské lidové republiky, a přesto se nechoval v souladu s jednoduchou a srozumitelnou právní úpravou a ani se nesnažil si opatřit jakékoliv doplňující či vysvětlující informace, které by mu pomohly provádět dovozy tohoto zboží správně. Druhá podmínka pro nezaúčtování cla dle ustanovení § 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu tedy není podle názoru žalovaného splněna. Žalobce měl k dispozici veškeré dostupné údaje a právní předpisy upravující podmínky využití systému osvobození od antidumpingového cla z dovozu součástí jízdních kol z ČLR, které se jej týkaly, stejně si mohl v nařízení o osvobození a prostřednictvím databáze TARIC ověřit Taric kódy a doplňkové kódy Taricu. Pokud v této situaci nesprávně a neoprávněně uplatňoval způsobem, kdy užil kód společnosti Olpran, s.r.o., tedy uplatňoval něco, o čem mohl a měl vědět, že na to nárok nemá, nelze jeho postup považovat za dostatečně pečlivý a prováděný v dobré víře. Žalovaný trvá na svém názoru, že právní úprava, kterou v tomto případě představují pouze tři předpisy – nařízení o osvobození, celní kodex a prováděcí nařízení – je jasná a srozumitelná a pouhé přečtení znění právních předpisů stačilo k tomu, aby žalobce zjistil, jak má správně postupovat a odhalil chybu celních orgánů při aplikaci těchto předpisů.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V projednávané věci je mezi účastníky spor o právní posouzení věci, skutkový stav je mezi účastníky nesporný.

Podle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství s výjimkou případů uvedených v čl. 217 odst. 1 druhém a třetím pododstavci se dodatečné zaúčtování neprovede, pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo přiměřeným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.

Pro posouzení věci je zásadní skutečnost, že k aplikaci citovaného ustanovení je nutné splnit tři kumulativní podmínky. Nejprve je třeba, aby clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany samotných celních orgánů, dále, aby tato chyba, které se dopustily tyto orgány, nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednající v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna, a konečně, aby tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení [viz věc *Agrover Srl*¹⁾, bod 30].

Co se týče první z těchto podmínek, tato byla žalovaným shledána jako splněná, když pasivní jednání celních orgánů dosáhlo v projednávaném případě dle jeho názoru takové úrovně, že jej posoudil v souladu s rozsudkem Soudního dvora Evropského společenství ve věci *Hewlett Packard*²⁾ jako chybu způsobenou celními orgány. Žalobce tento závěr nerozporoval.

Názor žalobce a žalovaného se liší v posouzení splnění následujících dvou podmínek. Soud na úvod konstatuje, že jednotlivé podmínky je nutno posuzovat samostatně a nelze ze splnění první podmínky vyvozovat splnění podmínek dalších tak, jak to ve své žalobě činí žalobce.

Ohledně druhé z kumulativních podmínek, tedy že chyba celních orgánů nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednající v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna, se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že právní úpravu vyměřování antidumpingového cla a osvobozování od tohoto cla v případě dovozu součástí jízdních kol, lze považovat za jednoduchou a srozumitelnou, a její pouhé přečtení je dostatečné k tomu, aby žalobce měl představu o tom, jak má postupovat. Žalobce dovážel součásti pro výrobu jízdních kol z Čínské lidové republiky, které podléhají antidumpingovému clu. Žalobce uváděl v celních prohlášeních doplňkový kód Taricu A546, je tak zřejmé, že si byl vědom skutečnosti, že jím dovážené zboží podléhá antidumpingovému clu a pokud chce, aby zboží bylo od tohoto cla osvobozeno, musí o to požádat. Tento postup zcela jasně upravuje nařízení Komise (ES) č. 88/97 o povolování osvobození dovozu některých součástí jízdních kol pocházejících z ČLR od rozšíření antidumpingového cla uloženého nařízením Rady (EHS) č. 2474/93, stanoveného nařízením (ES) č. 71/97. Z bodu 8 tohoto nařízení vyplývá, že ostatní strany, které Komise nemůže osvobodit, protože neprovádějí montážní operace (což je případ žalobce), však také mohou mít prospěch ze systému osvobození, pokud navrhnou zboží k propuštění do volného oběhu v rámci kontroly zvláštního použití a dodají podstatné součásti jízdních kol osvobozeným stranám nebo jiným držitelům povolení zvláštního použití nebo na základě doložky minimálního množství. Nařízení, které dále upravuje konkrétní postup při osvobozování dovozů od rozšířeného cla, je naprosto srozumitelné a žalobce se nemohl domnívat, že je jeho zboží od antidumpingového cla osvobozeno automaticky či že o osvobození požádá tím, že uvede Taric kód přidělený společnosti Olpran, neboť nemohl být v dobré víře, že tento Taric kód může používat on, když není osvobozenou stranou ve smyslu čl. 1 výše uvedeného nařízení, již je přidělen specifický Taric kód osvobozené strany.

¹⁾ Soudní dvůr Evropské unie, C-173/06, curia.europa.eu

²⁾ Soudní dvůr Evropských společenství, C-250/91, curia.europa.eu

Nadto soud odkazuje na rozsudek Soudního dvora ve věci Söhl & Söhlke³⁾, dle něhož je třeba přezkoumat, zda činnost dotčeného subjektu spočívá v podstatné míře dovozu a vývozu, a zda má dotčený subjekt předchozí zkušenost s výkonem těchto činností. Soud uzavírá ve shodě se žalovaným, že vzhledem k tomu, že žalobce uskutečnil v období od roku 2008 do roku 2010 velké množství operací stejného nebo podobného typu a navíc byl v řízení zastoupen přímým zástupcem G.C.A. s.r.o., který je profesionálním celním zástupcem, jsou oba zkušenými hospodářskými subjekty a při srozumitelnosti a jednoduchosti úpravy měli chybu zjistit. Nejistitelnost chyby žalobcem nelze bez dalšího odvozovat od splnění první podmínky čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, tedy že, jednoduše řečeno, pokud je shledáno, že se chyby dopustil celní orgán, automaticky to neznamená její nejistitelnost povinnou osobou.

Z rozsudku Söhl & Söhlke (bod 58) rovněž plyne, že pokud měl žalobce nějaké pochybnosti, bylo jeho povinností ověřit, zda je jím používaný postup správný. Pokud žalobce poukazuje na informaci poskytnutou Ministerstvem průmyslu a obchodu, k tomuto nutno uvést, že tato má toliko informativní charakter, neboť všechny právní předpisy Společenství vztahující se k celnímu sazebníku musí být publikovány v Úředním věstníku Evropské unie. Pokud se žalobce při svém jednání spokojil pouze s touto informací, aniž by zjišťoval, zda tato je v souladu s právními předpisy, nelze, při množství operací, které učinil, a při jeho zkušenostech, takové jednání posoudit jako jednání dostatečně pečlivé.

S ohledem na skutečnost, že pro aplikaci ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu je nutné splnit tři kumulativní podmínky, a druhá podmínka v případě žalobce nebyla splněna, soud se již splněním třetí podmínky žalobcem nezabýval.

Krajský soud tedy dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné, a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47⁴⁾, dle něhož náhradu nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu soud dle § 60 odst. 7 s. ř. s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřizná.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 23. září 2015
Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

³⁾ Soudní dvůr Evropské unie, C-48/98, curia.europa.eu

⁴⁾ Sb. NSS č. 3228/2015, www.nssoud.cz